

Hoogfeest Christus Koning

Op zondag 26 november vieren we het hoogfeest van Christus Koning, waarmee het liturgisch jaar wordt afgesloten. Een homilie van de heilige Jozefmaria gepubliceerd in 'Christus komt langs' gegeven op het hoogfeest van Christus Koning in 1970.

23-11-2023

Christus Koning

*Homilie gehouden op het feest van
Christus Koning, 22 november 1970*

179 Het liturgisch jaar loopt ten einde. In de heilige Mis bieden wij God de Vader opnieuw het offer aan, Christus zelf. Zoals we in de prefatie zullen lezen is Hij de koning van de heiligheid en de genade, de koning van gerechtigheid, van liefde en vrede...*regnum sanctitatis et gratiae, regnum iustitiae, amoris et pacis* (prefatie van de Mis). Jullie zullen zeker met grote blijdschap in je hart aan de heilige mensheid van onze Heer denken: een koning met een hart van vlees, zoals dat van ons, die het heelal en alle schepselen gemaakt heeft. Hij legt zijn heerschappij niet op, maar toont ons zwijgend zijn doorboorde handen en smeekt om een beetje liefde.

Waarom zijn er dan zoveel mensen die niets van Hem willen weten?
Waarom is nog steeds dat wrede

protest te horen: *nolumus hunc regnare super nos*, wij willen niet dat deze man koning over ons wordt? (Lc 19, 14). Er zijn miljoenen mensen op aarde die zich zo tegenover Christus opstellen, of liever gezegd, tegenover de schim van Christus, want Hem kennen ze niet, ze hebben de schoonheid van zijn gelaat niet gezien, en zijn wonderbare leer niet in zich opgenomen.

Bij dit trieste schouwspel voel ik me gedrongen om de Heer eerherstel te bieden. Bij het horen van dat onophoudelijk geschreeuw, dat zich niet zozeer uit in woorden dan wel in weinig hoogstaande daden, voel ik de behoefte om luid te roepen: *Oportet illum regnare!* Hij hoort koning te zijn! (1 Kor 15, 25).

Het verzet tegen Christus

Veel mensen verdragen het niet dat Christus regeert. Op duizend en één

manieren verzetten zij zich tegen Hem: in hun globale plannen om de wereld te regeren en de menselijke samenleving in te richten, in hun gedrag, de wetenschap en de kunst. En dat tot in de Kerk toe! *Ik bedoel niet*, schrijft de heilige Augustinus, *de verdorven mensen die godslasterlijke taal tegen Christus uitslaan. Inderdaad, het zijn er maar weinigen die God lasteren met de mond, maar het zijn er velen die Hem beledigen door hun daden* [H. Augustinus, *In Ioannis Evangelium tractatus* 27, 11 (PL 35, 1621)].

Sommigen nemen zelfs aanstoot aan de uitdrukking *Christus Koning* omdat ze er heel oppervlakkig een kwestie van woorden van maken, alsof het koninkrijk van Christus verward zou kunnen worden met politieke concepten, of omdat ze door het koningschap van de Heer te erkennen een wet zouden moeten aannemen. En ze verdragen geen

wet, zelfs niet het beminnelijk voorschrift van de naastenliefde; ze willen niets weten van Gods liefde omdat ze alleen hun eigen egoïsme willen dienen.

Al sinds lang herhaal ik in mijn binnenste de uitroep: *serviam!* Ik zal dienen! We willen ons verlangen naar overgave en trouw aan de goddelijke roeping die we in alle natuurlijkheid en zonder ophef te maken, om zo te zeggen op straat, willen beleven groter maken. Laten we Hem uit de grond van ons hart bedanken. We kunnen ons tot Hem richten als zijn dienaars, als zijn kinderen! Het zal voor onze tong als melk en honing zijn; zoet als honingraat zal het zijn om over het koninkrijk van God te spreken, dat een rijk van vrijheid is, van de vrijheid die Hij voor ons heeft verdiend (zie Gal 4, 31).

Christus, Heer van de wereld

180 Ik wil graag met jullie overwegen op welke wijze Christus die wij als een lieflijk, pasgeboren kindje in Betlehem zagen, de Heer van de wereld is. Want alles in de hemel en op aarde is door Hem geschapen; Hij heeft alles met de Vader verzoend en de vrede tussen hemel en aarde hersteld door het bloed dat Hij op het kruis heeft vergoten (zie Kol 1, 11-16). Nu heerst Christus aan de rechterhand van de Vader. Twee in het wit geklede engelen vertellen het aan de leerlingen die na de hemelvaart van de Heer verwonderd naar de wolken staan te kijken: Mannen van Galilea, wat staat ge naar de hemel te kijken? Deze Jezus die van u is weggenomen naar de hemel, zal op dezelfde wijze wederkeren als gij Hem naar de hemel hebt zien gaan (Hand 1, 11).

Door Hem heersen de koningen (zie Spr 8, 15), met het verschil dat koningen, de menselijke autoriteiten, weer verdwijnen en het koninkrijk van Christus *voor altijd en eeuwig* (Ex 15, 18) *zal duren. Zijn koninkrijk is een eeuwig koninkrijk en zijn heerschappij blijft van geslacht tot geslacht* (Dan 3, 100).

Het rijk van Christus is niet zomaar een uitdrukking, noch retoriek. Christus leeft, ook als mens, met hetzelfde lichaam dat Hij bij de menswording heeft aangenomen, dat verrezen is na de dood aan het kruis en dat nu met zijn menselijke ziel verenigd in de Persoon van het Woord verheerlijkt wordt. Christus, waarlijk God en waarlijk mens, leeft en heerst en is de Heer van de wereld. Alles wat leeft wordt alleen door Hem in leven gehouden.

Maar waarom verschijnt Hij nu niet in al zijn heerlijkheid? Omdat zijn

koninkrijk, ook al is het in de wereld, *niet van deze wereld is* (Joh 18, 36). Jezus heeft Pilatus geantwoord: *Ja, koning ben Ik. Hiertoe ben Ik geboren en hiertoe ben Ik in de wereld gekomen om getuigenis af te leggen van de waarheid. Ieder die uit de waarheid is, luistert naar Mijn stem* (Joh 18, 37). Allen die van de Messias een zichtbare tijdelijke macht verwachtten, hebben zich vergist: *het koninkrijk van God is geen zaak van eten en drinken, maar van gerechtigheid, van vrede en vreugde door de heilige Geest* (Rom 14, 17).

Waarheid en gerechtigheid, vrede en vreugde in de heilige Geest, dat is het rijk van Christus. Het goddelijk handelen waardoor de mens wordt gered zal zijn hoogtepunt krijgen aan het einde van de geschiedenis, wanneer de Heer, die hoog in het paradijs is gezeteld, zal komen om de mensen definitief te oordelen.

Christus begint zijn prediking op aarde niet met een politiek programma, maar Hij zegt: *Bekeert u, want het Rijk der hemelen is nabij* (Mt 3, 2; 4, 17). Hij draagt zijn leerlingen op dit goede nieuws te verkondigen (zie Lc 10, 9) en Hij leert ons dat we in ons gebed om de komst van het koninkrijk moeten vragen (zie Mt 6, 10). Dat is het rijk van God en zijn gerechtigheid, een heilig leven; dat is wat we in de eerste plaats moeten zoeken, (zie Mt 6, 33) alleen dit is wat werkelijk noodzakelijk is (zie Lc 10, 42).

De verlossing die Christus verkondigt is een uitnodiging die Hij tot iedereen richt: *Het Rijk der hemelen gelijkt op een koning die een bruiloftsfeest gaf voor zijn zoon. Hij stuurde zijn dienaars uit om allen te roepen die hij tot de bruiloft had uitgenodigd* (Mt 22, 2). Daarom openbaart de Heer dat *het Koninkrijk Gods midden onder u is* (Lc 17, 21).

Niemand die uit eigen beweging de liefdevolle eisen van Christus aanvaardt, wordt uitgesloten van de verlossing: opnieuw geboren worden (zie Joh 3, 5); worden als een kind, in eenvoud van geest (zie Mc 10, 15; Mt 18, 3; 23, 3) zijn hart verre houden van alles wat ons van God verwijdert [“Voorwaar, Ik zeg u: Voor een rijke is het moeilijk het Rijk der hemelen binnen te gaan” (Mt 19, 23)]. Jezus wil daden en niet alleen maar woorden (zie Mt 7, 21). Hij verlangt een volledige inzet want alleen degenen die strijden, zullen het eeuwig erfdeel verdienen (“Het Rijk der hemelen wordt geweld aangedaan en geweldenaars maken het buit” (Mt 11, 12)).

De voltooiing van het koninkrijk — het definitieve oordeel waardoor we gered of veroordeeld worden — zal niet hier op aarde plaatsvinden. Het koninkrijk is nu als een zaadje, (zie Mt 13, 24) als het groeien van het

mosterdzaadje (zie Mt 13, 31-32). De voltooiing is te vergelijken met de visvangst waarbij een sleepnet op het land wordt getrokken, waarna degenen die gerechtigheid hebben beoefend en degenen die onrecht hebben bedreven er met een verschillende bestemming uit worden gehaald (zie Mt 13, 47-48). Maar zolang we hier op aarde leven, lijkt het koninkrijk op zuurdesem dat een vrouw nam en met drie maten meel mengde, totdat de hele massa was gegist (zie Mt 13, 33).

Wie begrijpt over welk rijk Christus spreekt, die begrijpt ook dat het de moeite waard is om alles op het spel te zetten om het te verwerven: het is de parel die de koopman krijgt door alles te verkopen wat hij bezit; het is de schat die op de akker wordt gevonden (zie Mt 13, 44-46). Het koninkrijk der hemelen is moeilijk te veroveren en niemand heeft de zekerheid dat hij het zal bereiken

(zie Mt 21, 43; 8, 12), hoewel zijn poorten wagenwijd opengaan bij het nederig roepen van de rouwmoedige mens. Een van de misdadigers die met Jezus waren gekruisigd smeekt Hem: *Heer, denk aan mij, wanneer Gij in uw koninkrijk gekomen zijt. En Jezus sprak tot hem: Voorwaar, Ik zeg u: Vandaag nog zult gij met Mij zijn in het paradijs* (Lc 23, 42-43).

Het koninkrijk in de ziel

181 Groot bent U, Heer onze God, U geeft bovennatuurlijke zin en goddelijke vruchtbaarheid aan ons leven! U doet ons uit liefde voor uw Zoon uit alle kracht, met lichaam en ziel, uitroepen: *Oportet illum regnare!* Hij hoort koning te zijn! Ook al klinkt de echo van onze zwakheid in ons na, U weet dat wij schepselen zijn, en wat voor schepselen! Niet alleen onze voeten zijn van leem, maar ook ons hart en ons hoofd (zie Dan 2, 33), maar met uw genade

zullen we ons voor U inzetten, enkel en alleen voor U.

Christus moet heersen, maar in de eerste plaats in onze ziel. Wat zouden we Hem antwoorden op de vraag: jij, hoe laat jij Mij in jou heersen? Ik zou Hem zeggen dat ik daarvoor een overvloed van zijn genade nodig heb, want alleen dan zal alles kunnen veranderen in een *hosanna*, een vreugdezang voor Christus, mijn koning: iedere hartslag, de lichtste ademhaling, een vluchtige blik, ieder doodgewoon woord, de eenvoudigste gewaarwording: alles.

Willen we dat Christus heerst, dan moeten we consequent zijn en Hem op de eerste plaats ons hart geven. Want wat wij zeggen over het koninkrijk van Christus zou anders niet meer dan gepraat zijn zonder christelijke inhoud, iets uiterlijks zonder geloof, een misleidend

gebruik van de naam van God voor menselijke doeleinden.

Als Jezus in mijn en jouw ziel zou heersen op voorwaarde dat wij Hem een waardige verblijfplaats kunnen aanbieden, dan zouden we alle reden hebben om te wanhopen. Maar *vrees niet, dochter van Sion, zie, uw koning komt, gezeten op een ezelsveulen* (Joh 12, 15). Zie je? Jezus stelt zich tevreden met een arm dier als troon. Ik weet niet hoe jullie erover denken, maar ik vind het geen vernedering om me voor God als een arme ezel te voelen: *Als een lastdier was ik tegenover U, maar altijd ben ik bij U, U pakt mijn rechterhand vast*, (Ps 72, 23-24). Gij leidt mij bij de halster.

Je ziet nu nog maar weinig ezels, maar denk eens aan de eigenschappen van dat dier. Ik heb het niet over een oude, koppige, wrokkige ezel die zich met een verraderlijke trap kan wreken, maar

over een jong ezeltje, met de oren gespannen als antennes, sober, hardwerkend, met een vastberaden, vrolijke tred. Er zijn honderden mooiere dieren, met meer vaardigheden en feller. Maar Christus heeft zijn blik op hem laten vallen om zich als koning voor te stellen aan het volk dat Hem toejuichte in Jeruzalem. Want Jezus kan niets beginnen met berekenende sluwheid, met de wreedheid van kille harten, met opzichtige maar lege schoonheid. Hij houdt van de blijdschap van een jong hart, van een eenvoudige tred, een stem zonder gemaaktheid, heldere ogen, oren die zijn liefdevolle woorden willen opvangen. Zo heerst Hij in de ziel.

Heersen door te dienen

182 Als wij Christus in onze ziel laten heersen zullen wij geen heersers worden, maar dienaars van alle mensen. Dienen. Ik houd veel van

dat woord! Mijn koning dienen, en door Hem alle mensen die door zijn bloed zijn verlost. Wisten wij christenen maar hoe we moeten dienen! We kunnen de Heer zeggen dat we willen leren hoe we die opdracht moeten uitvoeren, want alleen door te dienen kunnen we Christus leren kennen en liefhebben; alleen dan zullen we anderen met Hem in contact kunnen brengen en bereiken dat ook zij van Hem gaan houden.

Hoe kunnen wij Hem aan de mensen laten zien? Door ons voorbeeld: laten we van Christus getuigen door Hem te dienen bij alles wat we doen, uit vrije wil, omdat Hij de Heer van alles in ons leven is, omdat Hij de enige en uiteindelijke reden is van ons bestaan. Als wij dit getuigenis van ons voorbeeld hebben gegeven, zullen wij de leer van Christus ook door onze woorden kunnen doorgeven. Zo is Christus te werk

gegaan: *Coepit facere et docere* Hand 1, 1), Hij begon met zijn voorbeeld en pas daarna met zijn goddelijke prediking.

De ander omwille van Christus dienen veronderstelt dat we heel menselijk zijn. Als ons leven niet menselijk is kan God er niet op bouwen, want Hij heeft niet de gewoonte om te bouwen op wanorde, egoïsme en heerszucht. Wij moeten voor iedereen begrip hebben, met iedereen overweg kunnen, iedereen verontschuldigen, iedereen vergeven. We zullen niet zeggen dat onrecht rechtvaardig is, dat kwaad goed is, dat een belediging van God geen belediging van God is. We zullen het kwaad echter niet met kwaad vergelden, maar met de duidelijke leer en met goede daden, we zullen het verstikken in een overvloed van het goede (zie Rom 12, 21). Dan zal Christus heersen in onze

ziel en in die van de mensen om ons heen.

Sommigen willen vrede in de wereld brengen zonder liefde voor God in hun eigen hart te hebben, zonder dat ze de mensen dienen uit liefde tot God. Hoe kan men zo vrede stichten? De vrede van Christus is de vrede van het koninkrijk van Christus; en het rijk van onze Heer moet verankerd zijn in het verlangen naar heiligheid, in het nederig openstaan voor de genade, in een moedige inzet voor gerechtigheid, in een overlopen van de goddelijke liefde.

Christus aan de top van de menselijke activiteiten

183 Het is meer dan een mooie droom, het is haalbaar! Als wij maar zouden besluiten de liefde van God in ons hart toe te laten! Christus is gekruisigd en vanaf het kruis heeft Hij de wereld verlost door de vrede

tussen God en de mensen te herstellen. Daar herinnert Jezus iedereen aan: *Et ego, si exaltatus fuero a terra, omnia traham ad meipsum*, en wanneer Ik van de aarde zal zijn omhooggeheven, zal Ik alles tot Mij trekken (Joh 12, 32). Als jullie Mij aan de top van alle activiteiten plaatsen, als jullie ieder ogenblik je plicht vervullen, als jullie in het grote en in wat klein lijkt van Mij getuigen, dan *omnia traham ad meipsum*, zal ik alles tot Mij trekken. Mijn rijk onder jullie zal een realiteit zijn!

Christus onze Heer wil ook vandaag het zaad van het heil onder alle mensen en over de hele schepping uitzaaien, in onze wereld die goed is omdat zij uit de handen van God is voortgekomen. Het was de belediging van Adam, de zonde van de menselijke trots, die de goddelijke harmonie in de schepping verbrak.

Maar toen de volheid van de tijden gekomen was, heeft God de Vader zijn eniggeboren Zoon gezonden die — door het werk van de heilige Geest — het vlees heeft aangenomen uit de Maagd Maria om de vrede te herstellen en de mensen vrij te kopen van de zonde, *ut adoptionem filiorum reciperemus* (Gal 4, 5), opdat wij kinderen van God zouden worden die bij machte zijn om deel te hebben aan het goddelijk leven. En zo is het aan deze nieuwe mens gegeven, aan dit nieuwe geslacht van kinderen van God (zie Rom 6, 4-5), de hele wereld te bevrijden van de wanorde en alles te herstellen in Christus (zie Ef 1, 9-10), die alles met God heeft verzoend (zie Kol 1, 20).

Dit is onze christelijke roeping, dit is onze apostolische taak en dit is de ijver die ons moet verteren: bereiken dat het koninkrijk van Christus werkelijkheid wordt, haat en wreedheid uitbannen, de krachtige

en vredelievende balsem van de liefde op aarde verspreiden. Laten we vandaag aan onze koning vragen dat Hij ons nederig en vastbesloten laat meewerken met het goddelijk plan, om bij elkaar te brengen wat gebroken is, te redden wat verloren is, om orde te brengen in wat de mens tot een wanorde heeft gemaakt, op de goede weg te brengen wat van de weg is afgeraakt, om de harmonie in alles wat geschapen is te herstellen.

Het christelijk geloof accepteren, betekent dat je je verplicht de zending van Jezus onder de mensen voort te zetten. Ieder van ons moet *alter Christus, ipse Christus* zijn, een andere Christus, Christus zelf. Alleen dan zullen we die grote, enorme, oneindige taak op ons kunnen nemen: alle tijdelijke structuren van binnenuit heiligen, en daar het zuurdesem van de verlossing brengen.

Ik spreek nooit over politiek. Ik zie de taak van de christenen op aarde niet als het vormen van een politiek-religieuze stroming — dat zou dwaasheid zijn —, zelfs niet als men dit met de goede intentie doet om de geest van Christus in alle menselijke activiteiten uit te dragen. Het hart van ieder mens, wie het ook is, moet naar God gebracht worden. Laten we proberen om met iedere christen op zo'n wijze te spreken dat hij door woord en voorbeeld getuigenis kan geven van het geloof dat hij belijdt, waar hij ook is, en niet alleen in omstandigheden die worden bepaald door zijn plaats in de Kerk of in de maatschappij, maar in alle mogelijke situaties van zijn leven.

De christen heeft, zoals ieder mens, het volste recht om in de wereld te leven. Als hij toelaat dat Christus in zijn hart woont, dat Christus daar heerst, dan zal de verlossende werkzaamheid van de Heer heel

duidelijk uit zijn doen en laten blijken. Het is van geen enkel belang of die bezigheid *hoog* of *laag* staat aangeschreven, want wat menselijk gezien hoog is kan in de ogen van God laag zijn, en wat wij gering of bescheiden noemen kan een christelijke top van heiligheid en dienen zijn.

De persoonlijke vrijheid

184 Een christen mag in zijn werk — en het is zijn plicht te werken — niet de hand lichten met de eisen die van nature passen bij de aard van zijn werk. Als met de uitdrukking *de zegen over de menselijke activiteiten* zou worden bedoeld dat daarmee hun eigen dynamiek ongedaan wordt gemaakt of eraan wordt ontnomen, dan zou ik die woorden niet willen gebruiken. Ik ben ervan overtuigd dat de dagelijkse bezigheden van de mensen geen soort confessioneel uithangbord moeten hebben. Ik vind

namelijk, met alle respect voor andere meningen, dat we dan het gevaar lopen de heilige naam van ons geloof lichtvaardig te gebruiken. Bovendien is het etiket katholiek af en toe gebruikt om mentaliteiten en manieren van doen te rechtvaardigen die menselijk gezien niet bepaald prijzenswaardig waren.

Aangezien de wereld met alles wat daar is goed is — met uitzondering van de zonde — omdat zij uit de handen van God is voortgekomen, moet een christen in de voortdurende strijd om God niet te beledigingen, een positieve strijd uit liefde, samen met zijn medeburgers al het aardse als een opdracht beschouwen, en alle zaken die betrekking hebben op de waardigheid van de persoon verdedigen.

Heel in het bijzonder mag hij het grote goed van de persoonlijke

vrijheid niet uit het oog verliezen. Alleen als hij de individuele vrijheid van anderen met de daarbij behorende persoonlijke verantwoordelijkheid verdedigt, kan hij ook op een menselijk en christelijk eerbare manier zijn eigen vrijheid verdedigen. Ik blijf steeds herhalen dat de Heer ons, zonder enige verdienste van onze kant, een groot bovennatuurlijk geschenk heeft gegeven: de goddelijke genade, en een prachtig menselijk geschenk: de persoonlijke vrijheid. Dit eist van ons dat we integer zijn en ons best doen om ons binnen de goddelijke wetten te bewegen; want waar de Geest van God is, daar is vrijheid (2 Kor 3, 17). Anders ontaardt dit in willekeur.

Het koninkrijk van Christus is een rijk van vrijheid waar geen andere slaven zijn dan zij die zich vrijwillig door de liefde van God gevangen laten nemen. Deze gezegende

slavernij uit liefde maakt ons vrij!
Zonder vrijheid kunnen wij niet aan
de genade beantwoorden; zonder
vrijheid kunnen we ons niet in
vrijheid aan de Heer geven op grond
van het meest bovennatuurlijke
motief dat er is: omdat we er zin in
hebben.

Sommigen van degenen die nu naar
mij luisteren, kennen mij al jaren.
Jullie kunnen bevestigen dat ik al
mijn hele leven de persoonlijke
vrijheid en de persoonlijke
verantwoordelijkheid verkondig. Ik
heb die overal gezocht en die zoek ik
nog steeds, zoals Diogenes naar een
mens zocht. En ik houd er steeds
meer van, meer dan van alle dingen
op aarde; het is een schat die we
nooit genoeg kunnen waarderen.

Als ik over persoonlijke vrijheid
spreek, gebruik ik dat begrip niet als
voorwendsel om het over thema's te
hebben die misschien heel

gerechtvaardigd zijn, maar mij in mijn functie als priester niet aangaan. Het is nu eenmaal niet mijn taak om wereldlijke, tijdgebonden onderwerpen te behandelen. Het zijn zaken die Christus aan de vrije en bezonnen discussie van de mensen heeft overgelaten. Ik weet ook dat de priester menselijke partijdigheid tot elke prijs uit de weg moet gaan, en dat hij zijn de mond alleen moet opendoen om de zielen naar God te brengen, naar zijn verlossingsleer, naar de sacramenten die Jezus heeft ingesteld, naar het innerlijk leven dat ons dichterbij de Heer brengt, want wij weten dat wij zijn kinderen zijn en dus broeders en zusters van alle mensen, zonder iemand uit te zonderen.

Vandaag vieren we het feest van Christus Koning. Ik ga mijn boekje als priester niet te buiten als ik zeg dat iemand die het koninkrijk van Christus opvat als een politiek

programma zich niet in het bovennatuurlijk doel van het geloof verdiept zal hebben. En dan is er weinig voor nodig of hij zal het geweten van anderen beladen met lasten die niet van Jezus komen, want *zijn juk is zacht en zijn last licht* (Mt 11, 30). Laten we de mensen echt liefhebben, laten we Christus boven alles liefhebben, en we zullen in een vredige en geloofwaardige samenleving de rechtmatige vrijheid van anderen alleen maar kunnen liefhebben.

Sereen als kinderen van God

185 Misschien zeg je nu: maar *er zijn weinig mensen die dat willen horen, laat staan in praktijk brengen*. Dat weet ik: de vrijheid is een sterke en gezonde plant die het slecht doet tussen stenen en dorens of op door de mensen platgetrapte wegen (zie Lc 8, 5-7). Dat was ons al

aangekondigd, zelfs voordat Christus op aarde kwam.

Denk aan de woorden van de psalm: *Waarom razen de volken, bluffen de naties? De koningen der aarde staan op, de vorsten spannen samen tegen de Heer en zijn Gezalfde* (Ps 2, 1-2).

Zie je? Niets nieuws. Ze verzetten zich al tegen Christus voordat Hij geboren werd; ze hebben zich tegen Hem verzet toen zijn vredelievende voeten over de wegen van Palestina gingen; ze hebben Hem daarna en ook nu vervolgd door de leden van zijn mystiek Lichaam aan te vallen. Waarom zoveel haat, waarom dat woeden tegen onschuldige eenvoud, waarom dat universele onderdrukken van de gewetensvrijheid?

Laten wij hun ketenen verbreken, hun boeien werpen wij af (Ps 2, 3). Ze breken het zachte juk, gooien de last van zich af, die prachtige last van

heiligheid en rechtvaardigheid, van genade, liefde en vrede. Ze worden razend op de liefde, lachen om de weerloze goedheid van een God die zijn legioenen engelen niet wil inzetten om zich te verdedigen (zie Joh 18, 36; Mt 26, 52-54). Misschien zouden ze nog proberen tot een vergelijk met deze God te komen, als Hij een compromis zou willen sluiten; als Hij enkele onschuldigen zou opofferen om het de meerderheid van de schuldigen naar de zin te maken. Maar dat is niet de logica van God. Onze Vader is echt een vader, en Hij is bereid duizenden mensen die kwaad doen te vergeven, als er maar tien rechtvaardigen zijn (zie Gen 18, 32). Degenen die door haat worden gedreven kunnen deze barmhartigheid niet begrijpen, en de schijnbare straffeloosheid op aarde sterkt hen in hun gedrag dat gevoed wordt met ongerechtigheid.

Die in de hemel woont, lacht om hen, de Heer lacht hen uit. Dan dreigt Hij hen toornig, doet hen beven voor zijn gramschap (Ps 2, 4-5). Hoe gegrond is de toorn van God en hoe terecht is zijn woede, maar ook: hoe groot is zijn genade!

*Ik echter ben door Hem tot koning aangesteld op Sion, zijn heilige berg. Nu wil ik de beslissing van de Heer verkondigen. Hij heeft mij gezegd: Gij zijt mijn zoon, Ik heb u heden verwekt (Ps 2, 6-7). De barmhartigheid van God de Vader heeft ons zijn Zoon als koning gegeven. Wanneer Hij dreigt wordt Hij vertederd; wanneer Hij ons zijn woede aankondigt geeft Hij ons zijn liefde. Gij zijt mijn zoon: Hij richt zich tot Christus en Hij richt zich tot jou en tot mij, als wij maar het besluit nemen een *alter Christus*, *ipse Christus* te zijn, een andere Christus, Christus zelf.*

Woorden kunnen niet weergeven wat er omgaat in een hart dat de goedheid van God ervaart. Hij zegt ons: *Gij zijt mijn zoon!* Geen vreemdeling, geen dienaar die welwillend wordt behandeld, geen vriend, en dat zou al veel zijn. Een zoon! Hij maakt de weg voor ons vrij om Hem met het liefdevolle respect van een zoon te benaderen en, durf ik te beweren, ook met het lef van de zoon van een Vader die het niet over zich kan verkrijgen hem ook maar iets te weigeren.

186 Er zijn veel mensen die volharden in onrechtvaardig gedrag? Ja, maar de Heer dringt aan: *Vraag, dan geef Ik u de volkeren tot erfdeel, en de grenzen der aarde tot uw bezit. Gij zult ze besturen met ijzeren scepter en stuk slaan als een aarden pot* (Ps 2, 8-9). Dat zijn harde woorden en ze komen van God: dit kunnen we niet verdoezelen. Niet voor niets is Christus de Verlosser

van de wereld en heerst Hij aan de rechterhand van de Vader. Het is de verschrikkelijke aankondiging van wat iedereen te wachten staat wanneer het leven voorbij is, want het gaat voorbij; en wat allen te wachten staat wanneer de geschiedenis is afgelopen en het hart verhardt in het kwaad en in de wanhoop.

Toch geeft God, die altijd kan overwinnen, er de voorkeur aan te overtuigen: *Vorsten, bedenkt u wel. Weest gewaarschuwd, wereldregeerders! Dient de Heer in vreze en juicht Hem toe met ontzag. Als Hij in toorn zou ontsteken, want zijn gramschap kan plotseling opkomen, zoudt ge omkomen (Ps 2, 10-13). Christus is de Heer, de koning. Wij dan verkondigen u de blijde boodschap, dat God de beloften aan de vaders gedaan, voor ons, hun kinderen, vervuld heeft door Jezus te doen verrijzen, zoals ook geschreven*

staat in de tweede psalm: Gij zijt mijn Zoon, Ik heb U heden verwekt...

Weet dan, mannen broeders, dat aan u wordt verkondigd dat ge door Hem vergiffenis van zonden kunt verkrijgen. De volledige rechtvaardiging die ge in de Wet van Mozes niet hebt kunnen vinden, zal ieder die gelooft verwerven in Hem. Zorgt er dus voor dat op u niet van toepassing wordt wat in de profeten is gezegd: Ziet toe, hooghartigen, weest verbaasd en gaat te gronde, want in die dagen verricht Ik een werk, dat gij niet zoudt geloven als iemand het u vertelde (Hand 13, 32-33; 38-41).

Dat is het werk van de verlossing, het koninkrijk van Christus in de zielen, de manifestatie van de barmhartigheid van God. Gelukkig wie tot Hem hun toevlucht nemen! (Ps 2, 13). Wij christenen hebben het recht om het koningschap van Christus te verheerlijken, want

hoewel het onrecht welig tiert en velen dit koninkrijk van liefde niet willen, wordt het werk van de eeuwige verlossing geleidelijk ingeweven in de menselijke geschiedenis, die het toneel is van het kwaad.

Engelen van God

187 *Ego cogito cogitationes pacis et non afflictionis* (Jer 29, 11), Mijn gedachten zijn gedachten van vrede en niet van onheil, zegt de Heer. Laten wij mensen van vrede zijn, mensen van gerechtigheid, weldoeners, dan zal de Heer voor ons geen rechter zijn, maar een vriend, een broer, de Liefde.

Mogen de engelen van God ons op onze — blijde! — weg over de aarde vergezellen. *Vóór de geboorte van onze Verlosser* — schrijft de heilige Gregorius de Grote — *hadden wij de vriendschap van de engelen verloren.*

De erfzonde en onze dagelijkse zonden hadden ons van hun stralende zuiverheid verwijderd (...). Maar vanaf het ogenblik dat wij onze Koning weer erkend hebben, hebben ook de engelen ons weer als metgezellen aangenomen.

En daar de hemelse Koning mens heeft willen worden, houden de engelen zich niet langer afzijdig van de ellende van de mensen. De menselijke natuur – die zij in de persoon van de hemelse Koning aanbidden en boven zich verheven zien – durven zij niet meer te beschouwen als geringer dan de hunne. En zij hebben er geen bezwaar meer tegen in de mens een metgezel te zien [In Evangelia homiliae, 8, 2 (PL 76, 1104)].

Maria, de Moeder van onze Koning, de koningin van ons hart, zorgt voor ons zoals alleen zij dat kan.

Barmhartige Moeder, troon van de genade, wij vragen U dat wij van ons

leven en van het leven van allen om
ons heen, strofe na strofe, het
eenvoudig gedicht van de liefde
mogen maken, *quasi flumen pacis*, als
een stroom van vrede (Jes 66, 12)
Want U bent een zee van
onuitputtelijke barmhartigheid: *Alle
stromen vloeien naar de zee, maar de
zee loopt nooit vol*).

pdf | Document automatisch
aangemaakt door [https://
dev.opusdei.org/nl-be/article/hoogfeest-
christus-koning/](https://dev.opusdei.org/nl-be/article/hoogfeest-christus-koning/) (5-8-2025)